

/ κατά πόσο ο άνθρωπος δεν είναι κύριος
του εαυτού του και πόσο κενός είναι σε
αυτή τη συνθήκη, φαίνεται από τον τρόπο
που κινούνται τα αδέσποτα στην ίδια πόλη
/ Τα θλιμμένα βλέμματα των σκύλων στη
διάβαση που καρτερικά περιμένουν να
ανοίξει το τοπίο για να περάσουν απέναντι,
φανερώνει πόσο η πραγματικότητα που
τους περιβάλλει τους είναι ξένη / Καθώς
τα σκυλιά εξανθρωπίζονται και
ενσωματώνουν τη βία των κανόνων για την
κίνηση μέσα στην πόλη, οι άνθρωποι
δίπλα τους μοιάζουν με καρικατούρες,
απρόσωπα ζώα που κινούνται όπως οι
μηχανές / Το θλιμμένο βλέμμα του
σκύλου στην πλατεία που βαριέται να
κουνηθεί, μοιάζει με τις γριές που ταιζουν
τα περισσότερα γιατί ψάχνουν παρέα / Οι
άνθρωποι που στοιβάζονται μέσα σε μέσα
μαζικής μεταφοράς είναι βουβοί και
κοιτάνε αδιάφορα το τοπίο που περνάει
από μπετόν και μέταλλο και ονειροπολούν
στιγμές με ένταση και συναισθήματα, γιατί
πλέον δεν τις ζουν και έτσι
συμπληρώνουν τη θέα που δεν έχει τίποτα
να πει / Ο λόγος που έχει χάσει κάθε αξία
και περιεχόμενο όταν προσφέρεται,
προστάζει λέξεις απουσίας /

ο σκύλος που περίμενε στο φανάρι

/ τα σκυλιά αναλαμβάνονται κατά κάποιο
τρόπο αυτή την απουσία, γι' αυτό σ' αυτά
κάνουν καρά και απλώς αναζητούν κανένα
χάδι από τους περαστικούς και ύστερα
φεύγουν για να περιπλανηθούν μέσα στην
πόλη / Ο άνθρωπος δεν είναι ικανός ούτε
για αυτά, απλώς προσπερνιέται όπως η
θέα από το τζάμι τους λεωφορείου /

ασυμφωνία
ασυμφωνία
ασυμφωνία
ΤΕΥΧΟΣ 2ο, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2006

δεν υπάρχουν μαθήματα σχετικά με τη βαρεμάρα
που να διδάσκονται στα πανεπιστήμια,
πέρα απ' το ότι συχνά βαριέται κανείς κατά τη
διάρκεια των σπουδών...

ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΣΕ ΚΡΙΣΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ

(...) Μήπως το πανεπιστημιακό άσυλο δεν έρχεται να διαφυλάξει μία ιερή και αποκλειστική ιδιοκτησία του κράτους, την υψηλή μόρφωση;

Μήπως έτσι δεν υφαιίνεται ένα διαχωριστικό πέπλο που έρχεται να καλύψει κάθε, μα κάθε, καθημερινή έκφανση της φοιτητικής/πανεπιστημιακής ζωής;

Δεν προφυλάσσεται με αυτό μία ιερή κοινότητα, η «φοιτητάριακή», στο χρυσό κλούβι της, αποκομμένη από αυτή την εξωτερική-μιασματική κοινωνία;

(...) ο δεσμός του πανεπιστημιακού ασύλου στηρίζεται αλληλά και προωθεί-ενισχύει τη διαχωριστική γραμμή πανεπιστημίου-υπόλοιπης κοινωνίας. Κάνει ένα διαχωρισμό στους «εντός» και τους «εκτός» (κώρους, άτομα, ιδιότητες, συνειδήσεις) περιορίζοντας την επαφή των μεν απ' τους δε, προκειμένου να μην επιτευχθεί η κρίση των ταυτοτήτων και το ξεπέρασμα των ρόλων, που θα οδηγήσει στην έμπρακτη αμφισβήτηση του συστήματος. Εκεί, λοιπόν, που τελειώνει το άσυλο-φράχτης του πανεπιστημιακού κώρου, εκεί ακριβώς δέλει και η κυριαρχία να περιορίσει τη συλλογική-αντιδεσμική δράση και την παρουσία των «από μέσα» και ως εκεί επιτρέπει την, με ίδιους όρους, προσέγγιση των «απ' έξω».

από τη προσούρα «περί ασύλου» που κυκλοφόρησε τον Ιούνιο του 2006, σε 2.000 αντίτυπα, και θα τη βρείτε σε κεντρικά βιβλιοπωλεία, αυτοοργανωμένους κώρους και στέκια.

Το έντυπο «ασυμφωνία» αποτελεί μία έκδοση (σχετικά) τακτικού έντυπου λόγου των «φοιτητών σε κρίση ταυτότητας» και διακινείται χωρίς αντίτιμο, στην κατεύθυνση του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση. Τα κείμενα που απαρτίζουν το έντυπο αποτελούν προϊόν συλλογικής διεργασίας, εκτός από αυτά που υπογράφονται από κάποιο συγκεκριμένο όνομα. Η λογική που διακατέχει το έντυπο είναι ανοιχτή, όπου κάθε κριτική και συνδιαμόρφωση είναι επιθυμητή.

Θα μας βρείτε στο αντιεξουσιαστικό στέκι της παντείου, όπως επίσης για επικοινωνία το e-mail μας είναι krish@riseup.net.

Το πρώτο είναι ένα γεγονός που πιστεύουμε ότι δεν έγινε ευρέως γνωστό και θέλουμε να το κοινοποιήσουμε πιστεύοντας ότι έχει μια κάποια (μικρή) σημασία.

Μια αρκετά κοινότυπη κατάσταση σε ένα μαγαζί της Θεσσαλονίκης είχε μια κάπως αναπάντεχη κατάληξη. Ένας πελάτης που έφαγε πόρτα σε ένα μαγαζί στη Θεσσαλονίκη, κινήθηκε δικαστικά εναντίον του μαγαζιού ασκώντας αγωγή. Το πιο παράξενο σε όλη την ιστορία είναι ότι δικαιώθηκε! Το μονομελές πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης αποφάσισε ότι «η επιλογή των ατόμων που θα εισέλθουν σε κέντρο διασκέδασης είναι παράνομη και η απαγόρευση της εισόδου θεωρείται έργω εξύβριση» και επιδίκασε αποζημίωση 1000 ευρώ υπέρ του πελάτη!

Οι παρατηρήσεις που έχουμε να κάνουμε πάνω σε αυτήν υπόθεση είναι οι εξής:

•Μα καλά, κανείς άλλος δεν το είχε σκεφτεί τόσο καιρό να καταθέσει αγωγή;
•Δηλαδή τώρα μπορούμε να μαζευτούμε πολλοί, να «φάμε πόρτα» (έτσι κι αλλιώς θα φάμε!) και να κάνουμε μαζικές μηνύσεις παίρνοντας ο καθένας τουλάχιστον 1000 ευρώ, προς όφελος του κοινωνικού ανταγωνιστικού «κινήματος»;

Το δεύτερο είναι το απλό γεγονός ότι δεν πάει καιρός που νέοι προλετάριοι από τα προάστια του Παρισιού κατέβαιναν τα σαββατόβραδα στην Champs Elysee για να «διασκεδάσουν» οι ίδιοι, σπάζοντας την «σαββατιάτικη αναψυχή» των παριζιάνων αστών και μικροαστών. Η «διασκέδαση» αυτή τελείωσε φυσικά με την βίαιη αποστείρωση του συνόλου του κέντρου της πόλης.

Μέχρι που τα προάστια κήμαν. Δεν ξεχνάμε τίποτα απ' όλα αυτά.

Το θέμα το εντάσσουμε στην γενικότερη θεματική της «διασκέδασης», την οποία την βλέπουμε μόνο ως παράγωγο της διαίρεσης του χρόνου σε δύο επίπεδα. Χρόνος παραγωγής και χρόνος κατανάλωσης. Έτσι χωρίζεται ο χρόνος. Το ψέμα του «ελεύθερου χρόνου» ζεφούσκωσε απότομα καθώς μόνο ελεύθερος δεν είναι όντας δεσμευμένος από το εμπόρευμα. Το ριζοσπαστικό πρόταγμα δε θα μπορούσε να είναι άλλο από την επανάσταση της καθημερινής ζωής. Δεν είναι άλλο από την προσπάθεια έστω και τεμαχισμένα, έστω και απεγνωσμένα, να ανακαλύψουμε και πάλι την απολεσθείσα διασκέδαση και το χαμένο παιχνίδι. Μακριά απ' την μαζική κατάθλιψη της σύγχρονης κουλτούρας, μακριά κι από την κατάθλιψη της «επαναστατικής» αντικουλτούρας.

Ξεκινάει μια ωραία νύχτα μια συμπαθέστατη μητροπολιτική φιγούρα να πάει σε ένα μπαρ. Δεν θα εξετάσουμε εδώ τους λόγους που οδήγησαν αυτή την φιγούρα να πάει σ' ένα μπαρ. Σε μια συνθήκη διάχυτα εμπορευματική, το απολεσθέν δεν θα μπορούσε να βρεθεί παρά μέσα της. Συνεπώς η «απολεσθείσα» κοινωνικότητα θα διαμεσολαβηθεί από μια εμπορευματική οργάνωση. Λογικό είναι. Εξάλλου, σε καπιταλιστική κοινωνία ζούμε. Δε θα μακρηγορήσουμε παραπάνω, αλλά δεν θα κρύψουμε ότι δεν προτάσσουμε ένα άκρατο αντιεμπορευματισμό, καθώς η συμπάθεια μας προς τις κουλτούρες της νύχτας είναι δεδομένη. Κάποια «κακόφημα» καφενεία και μπαρ, αποτελούν στέγη μας. Δεν θα μπορούσε και αλλιώς καθώς πολλές φορές βρισκόμαστε δίχως άλλες επιλογές. Αυτό δε σημαίνει ότι δεν ευχόμαστε πραγματικά να υπήρχε κάτι ανοιχτό κοινωνικά που να μπορούσε να στεγά-

Διαδικασία «φυσικής επιλογής» η «είσοδος» στα μαγαζιά

σει γενικότερες ριζοσπαστικές τάσεις που εμφανίζονται στο μητροπολιτικό πεδίο.

Ας επιστρέψουμε όμως στο θέμα μας. Για την φιγούρα που περιγράφουμε όλα βαίνουν καλώς μέχρι εδώ. Στη είσοδο του μαγαζιού, όμως τα πράγματα μπορεί να πάρουν άλλη τροπή.

Το «face control», οι «μπράβοι», η «πόρτα», ή όπως σκατά κι αν λέγεται έχει ενταχθεί τα τελευταία χρόνια στην νεοελληνική (μικρο)αστική συνείδηση. Και σαν να είναι κάτι το εντελώς φυσικό, η πλειοψηφία των πελατών δεν φαίνεται να ενοχλείται.

Η τουλάχιστον δεν ενοχλείται τόσο ώστε να αναγνωρίσει την μέθοδο της πόρτας (αλλά και της εισόδου) σαν αυτό που πράγματι είναι: μια διαδικασία κοινωνικού αποκλεισμού. Ακόμα κι εκεί, ακόμα και στο «γλέντι», στο «ξέσπασμα» βρε αδερφέ, υπάρχουν ταξικές/κοινωνικές διαφορές. Και δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς.

Και η πόρτα στέκεται εκεί. Να το υπενθυμίζει σε όποιον τείνει να το ξεχνάει. Ακόμα και σε μέρη και καλά «αντί», «εναλλακτικά», μέρη αντικουλτούρας. Οι μπάτσοι είναι και πάλι εκεί με άλλη πρόσοψη (αυτή της πανώλης) και είναι εκεί ως τοποτηρητές της ευρυθμίας. Να ελέγχουν το «μέσα» και το «έξω».

Τι μύγα μας τσίμπησε ξαφνικά και ασχολούμαστε με αυτό το θέμα θα ρωτήσει κανείς εύλογα. Απαντώντας θα σταθούμε σε δύο σημεία.

Feel safe! η αήλιώς... σκατοδοουθείς

Την εποχή που σπέρνονται έντεχνα στις μάζες των δυτικών κοινωνιών ασύμμετρες απειλές και φόβος, μία σειρά από νέα προϊόντα-υπηρεσίες έρχονται να βγάλουν απ' το αδιέξοδο την αγορά σαν παραγωγή και σαν κατανάλωση.

Οι υπηρεσίες ασφαλείας είναι εδώ. Με σχολές παραγωγής ασφαλιτών, νέων συστημάτων ασφαλείας, με νέες θέσεις εργασίας για κάθε χώρο. Η ασφάλεια χωράει παντού, καλύπτει κάθε ιδιωτική σφαίρα και συμπληρώνει την εικόνα της στρατιωτικοποίησης και του ελέγχου κάθε πτυχής της καθημερινότητάς μας.

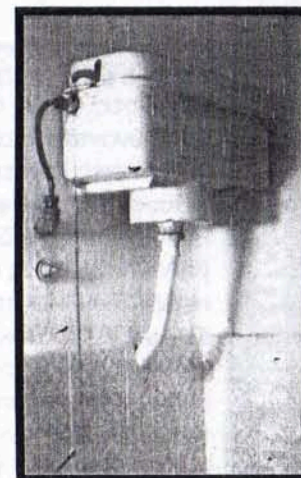
Και όλα αυτά για να ασφαλίσουν τι; Μία πληθώρα προϊόντων-σκουπιδιών, και των κοινωνικών σχέσεων που αυτά αντανακλούν, που δεν εξασφαλίζουν παρά την απομόνωσή μας και που δεν ικανοποιούν παρά μόνο την ανάγκη μίας κοινωνίας που δεν έχει χρόνο ούτε να θυμηθεί ούτε να συλλογιστεί. Σε μία εποχή όπου η αγορά τους γίνεται όλο και πιο δύσκολη.

Έτσι, λοιπόν, η παρακάτω ταμπελίτσα βρίσκεται πάνω από τις λεκάνες του W.C. πολλών καταστημάτων της επαρχίας και στο κέντρο της φέρει το λογότυπο του μαγαζιού στο οποίο κολλήθηκε.

Απέναντι, λοιπόν, στην αόρατη απειλή που προέρχεται από τη χέστρα, μας προστατεύει η εν λόγω υπηρεσία τοποθετώντας ένα κουτάκι δίπλα απ' το καζανάκι που ρίχνει μπλε υγρό στη λεκάνη.

Είναι η πιο ωμή απόδειξη περί του τί συμβαίνει!

Ο καπιταλισμός μας προσφέρει σκατά και έπειτα μας πουλάει ασφάλεια...

Μπορείτε να αισθανέστε ασφαλείς !
Σας παρέχουμε υπηρεσίες
υψηλής υγιεινομικής προστασίας
με την συνεργασία της
"Hygiene Service"

Feel Safe!
We offer you high quality
hygiene services
in co-operation with
"Hygiene Service"

ΝΑ ΤΟΥΣ ΤΑ ΤΡΙΨΟΥΜΕ ΣΤΗ ΜΟΥΡΗ!

μήπως η «Hygiene Service» έχει
απόρρητες πληροφορίες ότι ο
επόμενος καμικάζι θα ξεπηδήσει
μέσα από μία... χέστρα;

Η εξεταστική είναι πόλεμος. Σεπτέμβρης, Φλεβάρης, Ιούνης... Φιγούρες που συνωστίζονται μπροστά σε πίνακες ανακοινώσεων σημειώνοντας ύλες και προγράμματα. Άγχος, αγωνία, ελπίδα και προσμονή για κάποιες λιγότερες σελίδες ύλης. Πρόσωπα σφιγμένα, χαμένα, έξω από αίθουσες και γραφεία να αναμένουν...

Ένα τσιγάρο να διώξει το άγχος, κάποιες τελευταίες κλεφτές ματιές στο βιβλίο, κουβέντες κοφτές που προσπαθούν να χωρέσουν σε ένα ασφυκτικό περιβάλλον. Και μετά; Η εξέταση...

Στιγμές νεκρές, σκέψεις και εικόνες που εναλλάσσονται και ανακατεύονται με τη ζοφερή πραγματικότητα. Από τη μία ο εκβιασμός της επιτυχίας και από την άλλη η απουσία οποιουδήποτε ζωντανού νοήματος σ' αυτή τη διαδικασία.

Κάπου εδώ η γνώση χάνεται μέσα στο λαβύρινθο των εκβιασμών, των «υποχρεώσεων», των «καθώς πρέπει» του οικογενειακού και κοινωνικού περιγύρου. Κάπου εδώ η επιθυμία, η χαρά, η δημιουργία, φαντάζουν λέξεις άγνωστες, επιθετικές, επικίνδυνες, επικίνδυνες...

Μα, θα πει κάποιος, δεν είναι οι καθηγητές αυτοί με τους οποίους οι φοιτητές αγωνίζονταν από κοινού τους προηγούμενους μήνες ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση; Πως είναι δυνατόν, τώρα, η ίδια η πραγματικότητα να μας δείχνει ότι *οι φοιτητές με τους καθηγητές δεν έχουν τίποτα κοινό*; Αντίθετα, ότι η εξεταστική περίοδος είναι η πιο *ωμή έκφραση* αυτής της αντιπαράθεσης;

Και αναρωπιόμαστε, κάποιιοι που επιμέναμε ακόμη και εκείνες τις ημέρες στο σύνθημα «καμιά ειρήνη με τους καθηγητές...», πως μπορούμε να αγωνιστούμε μαζί με αυτούς που μας κρίνουν, μας αξιολογούν, αυτούς που αποφασίζουν αν και ποιοι από εμάς είμαστε «ικανοί» να επιβιώσουμε, και με ποιούς όρους; Πως μπορεί ένας άνθρωπος να δεχτεί, από έναν άλλον άνθρωπο, να του καθορίζει έτσι στυγνά τη ζωή του;

Η σχέση φοιτητή-καθηγητή, εκπαιδευόμενου και εκπαιδευτή είναι μία *βαθύτατα εξουσιαστική σχέση* όπου η οποιαδήποτε ανταλλαγή απόψεων και σύνθεση φαντάζουν επικίνδυνες στο αποστειρωμένο περιβάλλον των αμφιθεάτρων.

Γιατί σήμερα είναι επικίνδυνο να αμφισβητείς, είναι επικίνδυνο να αποκτάς κριτική συνείδηση, να θέτεις ζητήματα ρηξικακά με το υπάρχον. Μάης του '68... Είχε γίνει... «*Να καταργηθούν οι εξετάσεις*», έλεγε ένα από τα συνθήματα του φοιτηταριού. Άνοιξη 2006 και το φοιτηταριό, σε μία από τις ελάχιστες στιγμές τα τελευταία χρόνια που βγήκε μαζικά στο δρόμο, ξεπερνώντας σε ορισμένες περιπτώσεις τα κομματικά στεγανά, αναλώθηκε σε αιτήματα συντεχνιακά, καριερίστικα. Δεν έθεσε ζητήματα, αρκέστηκε απλά (αν και αυτό το «απλό» στην ουσία του είναι αρκετά σύνθετο) στην *υπεράσπιση του υπάρχοντος*.

Δεν αναηγοίστηκε το παρόν του, προσπάθησε να χτίσει μόνο καβάτζες για το μέλλον, βγαλμένες από το παρελθόν.

Η διάσωση του χαμένου πλούτου και η άλλη όψη της παιδείας

Μετά τα τραγικά αποτελέσματα των φρετινών πανελληνίων και τα κενά που δημιουργήθηκαν σε ΑΕΙ και ΤΕΙ της επαρχίας, οι τοπικοί φορείς, δημόσιοι και ιδιωτικοί, έφτασαν σε ένα τεράστιο αδιέξοδο...

Σε μία περίοδο όπου ένας στους τρεις κατάφερε να περάσει στην ανώτατη εκπαίδευση, σε μία περίοδο όπου οι φραγμοί και οι αποκλεισμοί αποκαλύπτονται όλο και περισσότερο, κάποιιοι κοιτούσαν διαφορετικά αυτό το φαινόμενο, αποδεικνύοντας για άλλη μία φορά την επιχειρηματικότητα, εσωτερική και εξωτερική, της εκπαίδευσης...

Έτσι, δημόσιοι και ιδιωτικοί φορείς πήραν τα όπλα και απαίτησαν το «αυτονόητο»: *να φύγει η βάση του 10, για να πορευτούν καταναλωτές προς τις πόλεις τους*, να μπορέσουν κι αυτοί να ζήσουν, βρε αδελφέ! Όπως έχει διαπιστωθεί, *υπάρχουν πόλεις ολόκληρες που ουσιαστικά ζουν από τους φοιτητές, όπου ο δεύτερος ρόλος του φοιτητή και το κυρίως χόμπι του επαληθεύονται: κατανάλωση!*

Τοπικοί φορείς απείλησαν με απεργίες, κατέβηκαν στη ΔΕΘ, έκαναν συνεχόμενες στάσεις εργασίας στις πόλεις αυτές, με ένα και μοναδικό αίτημα: τη διάσωση του χαμένου κέρδους, την επαναφορά αυτού του σμήνους των φοιτητών στα μαγαζιά τους... Οι στιγμές που ακολούθησαν ήταν συνταρακτικές. Με πόνο καρδιάς μίλησαν για τα καημένα τα παιδάκια που δεν μπόρεσαν να μπουν στα ΤΕΙ, ενώ το σίγουρο είναι ότι σκέφτονταν τα καημένα τα λεφτάκια που δε μπόρεσαν να μπουν στην τσέπη τους...

Έτσι, *το είδαμε και αυτό: δήμαρχοι, σύμβουλοι, σύλλογοι εμπόρων, παπάδες και ακαδημαϊκοί να συμπορεύονται για να μην χαθεί ο δημόσιος και δωρεάν χαρακτήρας της... εκμετάλλευσης του μεγαλύτερου κοινωνικού πάθους των φοιτητών!*

Μπάτσοι παντού και μπάτσοι του αγρού!

Παράλληλα, με αυτή την είδηση, ένα πουλάκι μας είπε για τη νέα σχολή που θα δημιουργηθεί και θα πλαισιώσει την επίσημη χάρτα της ανώτατης εκπαίδευσης. Μετά την ανακοίνωση της επανένταξης της λειτουργίας της Αγροφυλακής, ανακοινώθηκε και η δημιουργία της Αγροτικής Ακαδημίας. Μάλιστα, εισήγηση για το πρόγραμμα της σχολής έκανε ο ίδιος ο Πολύδωρας. Τα μαθήματα που θα περιλαμβάνει το πρόγραμμα είναι τα εξής: Δίκαιο, Ιστορία, Γεωγραφία, Αρχαιολογία, Οικολογία, Ζωολογία, Υδρονομεία, μαθήματα προανάκρισης, μαθήματα οδήγησης μηχανής και αυτοκινήτου και σκοποβολή... Τώρα τι θα πυροβολάνε; Άγρια ζώα, κλέφτες, μετανάστες και ότι άλλο κινείται... Το κακό είναι ότι από ότι φαίνεται θα έχει και ζήτηση αυτή η σχολή, γιατί όπως μας εξασφάλισε το καλό μας κράτος οι πρώτες φουρνιές θα αποκατασταθούν άμεσα... Καλά, εσύ τι κάνεις ακόμα στην Πάντειο;

πρόταση για 2ο βραβείο foititander

«Εγώ δεν πέρασα στο πανεπιστήμιο για να κάνω αντιπολίτευση, ούτε να ρίξω καμία κυβέρνηση. Είμαι εδώ για να πάρω το πτυχίο μου και να βρω μία δουλειά».

Αυτά ήταν τα λόγια που βροντοφώναξε ένας φοιτητής, με... όλη τη σημασία της λέξης, αφού πήρε το λόγο στην τελευταία γενική συνέλευση της Παντείου, πριν τις θερινές διακοπές. Πέρα από κάποιους εγκάθετους (ο όρος «προβοκάτορας» θα τους άρμοζε καλύτερα) που τον γιούχαραν αποκαλώντας τον «φοιτητάντερ», ένας εσακίτης ανέλαβε το ρόλο να του εξηγήσει. Αυτό, καθώς σύμφωνα με μία λογική, η τακτική του γιουχαίσματος τέτοιων απόψεων απομακρύνει τον κόσμο και διασπά το «φοιτητικό κίνημα». Τώρα για ποιο κίνημα, γιατί φοιτητικό και για ποιά κοινά συμφέροντα, είναι μία μεγάλη και πικρή ιστορία.

Του απάντησε, λοιπόν, τα εξής: «Μα για ποιά δουλειά μιλάς; Ποιό πτυχίο μπορεί σήμερα να προσφέρει δουλειά»; Ή με άλλα λόγια, αγωνίσου μαζί μας για ένα καλύτερο πτυχίο με δουλειά.

Και να που ως δια μαγείας ξαναερχόμαστε στο γνωστό σύνθημα «πτυχία με αξία, δουλειά με δικαιώματα». Ένα σύνθημα που αποτελεί το ψωμοτύρι της φοιτητικής αριστεράς στα πανεπιστήμια.

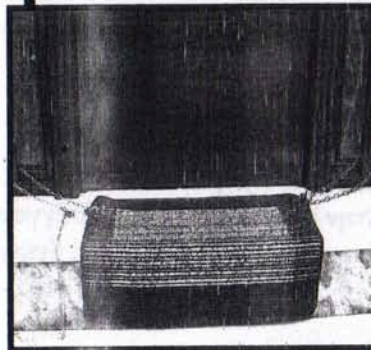
Και να που αποκαλύπτεται ξεδιάντροπα πως τα μόνα κοινά συμφέροντα του φοιτητικού κινήματος είναι η, καριέρα. Και όσο καλές προθέσεις και αν έχει ο κατά τα άλλα συμπαθής μας εσακίτης, για την καριέρα αγωνίζεται και αυτός. Γιατί αγαθές προθέσεις μπορεί να έχουν όλοι.

Έτσι, λοιπόν, εξηγείται η αρχική αμηχανία των αριστερών έναντι στα λόγια του φοιτητή. Ο εσακίτης μας όμως τους πρόλαβε και έσπευσε να υπενθυμίσει πως η αριστερά είναι εδώ για να του σώσει το πτυχίο.

Όσο για το φοιτητή μας, θα μπορούσαμε να του δώσουμε το δεύτερο βραβείο «φοιτητάντερ», αν και οι υποψήφιοι αυτή τη φορά ήταν πολλοί.

να μιλήσουμε για το σεξισμό, για τον καταναλωτισμό ή την ανθρώπινη αξιοπρέπεια; Και αναρωπιόμαστε, ανάμεσα σε όλα αυτά, που κολλάνε άραγε οι σκύλοι;

μία εικόνα χίλιες λέξεις... Η είσοδος μίας μονοκατοικίας, κάπου στα Κάτω Πετράλωνα. Όταν το σύμπλεγμα της ασφάλειας και της ιδιοκτησίας περιβάλλει ακόμα και τα πιο «μικρά» και «αθώα»!

Στην πραγματικότητα, ήταν για ακόμη μία φορά οι κομματικές παρατάξεις που θέσαν ζητήματα (και με τέτοιο τρόπο δίνοντας πάντα τη δυνατότητα στο κράτος να διαπραγματευτεί και να εκτονώσει καταστάσεις), τα οποία απλά επικυρώνονταν στις μαζικές (αυτό είναι αλήθεια) γενικές συνελεύσεις των σχολών. Γιατί μία συνέλευση χαρακτηρίζεται «γενική» όχι με ποσοτικά κριτήρια αλλά και με ποιοτικά. Όσοι βρέθηκαν στα

αμφιθέατρα λογαριάζονταν σαν αριθμητικές μονάδες, καθώς κάθε ποιοτικό χαρακτηριστικό έλειπε από αυτές. Τα πλαίσια μέινανε πλαίσια, οι συνδικαλιστές στους γνώριμους ρόλους, ο «μπαμπούλας» που ακούει στο όνομα «νομιμοποίηση μέσα από αποφάσεις γενικών συνελεύσεων» ήταν εκεί για να τιθασεύσει κάθε διάθεση αυθορμητισμού (αυτό λέγεται αλλιώς και «πολιτικός ευνουχισμός»), η «συντονιστική επιτροπή της κατάληψης» δεν έγινε ποτέ «συνέλευση της κατάληψης», και όποτε η κουβέντα πήγαινε λοξά από εκεί που θα έπρεπε να καταλήξει, αποχωρήσεις...

Τελικά, διατηρούμε επιφυλάξεις για το κατά πόσο το «φοιτητικό κίνημα» του Ιούνη πολιτικοποίησε τα συστατικά του υποκείμενα. Και όχι γιατί δε θέλησαν τα ίδια (όποτε το έδαφος προσφέρονταν για κάτι τέτοιο έγινε, και κατά βάση στο δρόμο, μετά την καταστολή που δέχτηκαν οι πορείες), αλλά γιατί κάποιοι δε θέλησαν να διακυβεύσουν πολιτικές και συμμαχίες.

το παραπάνω κείμενο προέκυψε εμπειρικά, από το βαθμό που συμμετείχαμε ως ενεργά υποκείμενα στην κατάληψη της Παντείου. Σε καμία περίπτωση δε θέλουμε να προΐδεάσουμε καταστάσεις που μπορεί και να ήταν διαφορετικές σε άλλες σχολές. Η σύνθεση, των επιμέρους χαρακτηριστικών και καταστάσεων που διαμορφώθηκαν και εκφράστηκαν στις κατελημμένες σχολές, μία φορά την εβδομάδα, στο δρόμο, δεν μας επιτρέπει να πράξουμε διαφορετικά.

Ε, ψιτί ο διπλανός σου αντιγράφει!

...αντέγραψε και εσύ !!!

φοιτητές σε κρίση ταυτότητας

ΚΑΜΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ...

...ΤΡΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΕΣ

Η ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΦΕΡΕΤΡΟ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ

φοιτητές σε κρίση ταυτότητας

ΞΕΡΩ ΤΙ ΕΚΑΝΕΣ ΤΗΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗ...

...ΚΑΝ' ΤΟ ΠΑΛΙ!

τρικάκια που ρίχτηκαν κατά τη διάρκεια της εξεταστικής περιόδου του Σεπτεμβρίου, στην Πάντειο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ από συνδιοργάνωση του ΔΗΜΟΥ ΠΕΛΛΗΣ ΚΡΑΤΟΥΣ - Ενίσχυση του Προκρίνουμι
Μορφές ΛΑΪΚΗΣ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗΣ & ΛΑΪΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ

Για να πάρουμε τις δικές μας αποφάσεις και να τις εφαρμόσουμε, πρέπει να συζητήσουμε και να αποφασίσουμε μαζί.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ
Πλατεία ΘΗΣΣΙΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ 11-10 στις 6.30 π.μ.

Συνδιοργάνωση για τη συνάντηση:
Γενικού Γραμματέα και Διοικητή:
Αρχηγού Κάθετης Δομής:
Κοινωνικό Τακτοδότη (Διεύθυνση), μέλος Δ.Σ. Δ.Ο.Ε.
σε όλα τα στάδια της διαδικασίας.

Το είδαμε κι αυτό στις πρόσφατες εκλογές. Υποψήφιοι της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς (βλ. «αγωνιστική αριστερά παρέμβαση» στις γειτονιές της Αθήνας) να μιλούν για αυτοοργάνωση στις γειτονιές και παράλληλα να κατεβαίνουν ως υποψήφιοι. Τώρα, τί σχέση έχει η αυτοοργάνωση των αγώνων με διαμεσολαβητικούς και αντιπροσωπευτικούς θεσμούς, με αρχηγούς και εκπροσώπους, είναι κάτι που μόνο μέσα στο δικό τους νοσηρό μυαλό μπορούν να ταιριάξουν. Αλλά δεν εκπλησσομάστε. Την παραπάνω αφίσα την είδαμε κολλημένη στις περιοχές γύρω από το λόφο του Φιλοπάππου. Και το νόημα εμφανές: τους αυτοοργανωμένους αγώνες των κατοίκων των γύρω περιοχών, με λαϊκές συνελεύσεις και δυναμικές ενέργειες (βλ. λόφος Φιλοπάππου, Πάλλκο, κορεάτικη αγορά, κεραιές κινητής τηλεφωνίας, δημόσιοι χώροι, κτλ.), κάποιοι προσπάθησαν -και προσπαθούν- να τους εκμεταλλευτούν πολιτικάντικα. Επειδή, όμως, και κρίση και αξιοπρέπεια έχουμε, αυτό που έχουμε να τους πούμε είναι ότι... *α, ρε σφαλιάρες και κλωτσιές που χρειάζονται. Επιφυλασσομέθα...*

στην ερώτηση αν είσαι άρρωστος ή όχι, απάντησε πώς οι χειρώνακτες εργάτες αρρωσταίνουν πιο συχνά και πεθαίνουν σε πιο νεαρή ηλικία απ' ότι οι μη-χειρώνακτες μικροαστοί και μεσοαστοί.

Στο θεραπευτικό κράτος το βασικό χαρακτηριστικό είναι η ενασχόληση των πολιτών μη την υγεία τους. Το θεραπευτικό κράτος εξισώνεται με το θεολογικό κράτος, όπου οι πολίτες του ασχολούνται με τη θρησκεία. Την εξίσωση αυτή την καρπώνεται και η επιστημονική ιατρική που κινείται μέσα στο χωροχρόνο της ηθικής του χριστιανισμού. Με τη χρησιμοποίηση της ηθικής αυτής, η ιατρική εξουσιάζει το φαντασιακό του ασθενή και του εμβολιάζει τη προσδοκία της σωτηρίας από την αρρώστια.

Σωτηρία από την αρρώστια: η ένταξη του κοινωνικού υποκειμένου στη φυχαναγκαστική τακτική της πρόληψης. Για κάθε αρρώστια, υπάρχει και το κατάλληλο διαγνωστικό τέστ/ερωτηματολόγιο πρόληψης. Προληπτικά μέτρα που υποβιβάζουν τον άνθρωπο στην ατομική ευθύνη για τυχόν παθολογικά ευρήματα.

Εσού φταις Εσού φταις. Αν πονάς στην θωρακική περιοχή, έχεις ναυτίες, ιλίγγους, τρέμουλο στα χέρια, δυσκαμφία σπονδυλικής στήλης. Εσού φταις. Δε θίγονται σχέσεις εργασίας γιατί εσού φταις. Δε θίγεται η συμπύκνωση της εικόνας-υγείας από τη φαρμακοβιομηχανία του φαίνεσθαι (πάρε βιταμίνες για να φαίνεσαι καλά) γιατί εσού φταις.

Φαύλος κύκλος: εργάζεσαι μέσα σε συνθήκες ανθυγιεινές; Εσού φταις. Η ενοχή σε δεύτερο πρόσωπο (εσύ). Για να μπορέσεις να αντεπεξέλθεις στις συνθήκες αυτές πρέπει να καταναλώνεις συγκεκριμένη διασκέδαση, συγκεκριμένα φαρμακευτικά σκευάσματα, συγκεκριμένες εικόνες, συγκεκριμένο lifestyle. Πάλι εσού πρέπει να κάνεις κάτι. Ακολουθείς τον υγιεινίστικο τρόπο ζωής; Δική σου η επιλογή. Παρατηρούνται παθολογικά συμπτώματα παρόλο που ακολουθείς το lifestyle υγείας (βιταμίνες, μινιαία τσεκ-απ, γυμναστήριο); Εσού φταις. Αλλά το θεραπευτικό κράτος φροντίζει για σένα. Παροχή κοινωνικής ασφάλισης, νοσοκομειακής περίθαλψης δημόσιας διάστασης. Φροντίζει για σένα όχι μόνο για να διατηρείς την παραγωγική σου ισχύ, μα και για να καταναλώνεις.

Μέσα σε όλο αυτό το ανατροφοδοτικό σύστημα οι φαρμακοβιομηχανίες καναλιζάρουν τις απαντήσεις πολιτών σε δικής τους παραγωγή ερωτηματολόγια θέλοντας να ξέρουν τι θα πουλήσουν και σε ποιες ποσότητες. Έχοντας πετύχει την υγιή θεομοθέτηση τους από το θεραπευτικό κράτος.

- Στην ερώτηση αν είσαι άρρωστος ή όχι
- Στην ερώτηση αν έχεις ιλίγγους ή όχι
- Στην ερώτηση αν παίρνεις βιταμίνες ή όχι
- Στην ερώτηση αν νιώθεις στη δουλειά σου δυσφορία ή όχι

Απάντησε πώς οι χειρώνακτες εργάτες αρρωσταίνουν πιο συχνά και πεθαίνουν σε πιο νεαρή ηλικία απ' ότι οι μη-χειρώνακτες μικροαστοί και μεσοαστοί.

Αλήθεια, τί ερωτηματολόγια (από μεγάλες φαρμακοβιομηχανίες) κατασκευάζονται για να διοχετευθούν στη Σομαλία που έχει ποσοστό μητρικής θνησιμότητας 1.100 ανά 100.000 γέννες; (υπανάπτυξη της υγείας στον «τρίτο κόσμο»). Πώς το θεραπευτικό κράτος καναλιζάρει στη Σομαλία τα εν δυνάμει άρρωστα ανθρώπινα σώματα;